

Δαίμων τότε, δαίμων μέγας κρυερός ἀπελπισίας
Τερατώδης ὀρθοστέων εἰς τοῦ Ἄδου τὸν οὐδὸν,
Ἄγγελος τῆς εἰμαρμένης σπάθην φέρων ἀπωλείας
Εἰς τὸ βλέμμα μου προτείνει τοῦ θανάτου τὴν ὁδόν.

Ἀλλ' ὁ γόης αἴφνης ἔρωσ' εἰς τ' ἀθάνατα πτερά του
Ἄγγελον τοῦ παραδείσου, ἄγγελον φωτὸς πλανῶν
Τὴν σκοτίαν φυγαδεύει τοῦ ἀνηλεοῦς θανάτου
Κ' εἰς τὸν ἑβδομον μὲ φέρει τῶν μακάρων οὐρανόν.

Ἐνθα βλέπω τοὺς ἀγγέλους σκυθρωποὺς καὶ πε-
πτωκότας

Εἰς τὸν νέον ἥλιόν μου προσηλοῦντας ὀφθαλμούς·
Τοὺς ἀστέρας στέρημένους τὰς ἀκτίνας τῶν τὰς
πρώτας,

Κ' εἰς ἐκστάσεις τετραμμένους τῶν πνευμάτων τοὺς
ψαλμούς.

Πλὴν τὰς μαύρας πτέρυγας του κ' εἰς τὸν οὐρανόν
δ φθόνος

Ἀνεπέτασε δρομαῖος· καὶ φυγὰς τῶν οὐρανῶν
Ἐωσφόρος φωτὸς ἄνευ, ζωῆς ἔρημος καὶ μόνος
πλέω ἤδη τῶν δακρύων τὴν εὐρὺν ὠκεανόν.

Καὶ ἀσπλάγχχνος ἡ πρώτη τῆς ζωῆς μὲ φυγαδεύει,
Ὡς δραπέτην τῶν μνημάτων ὡς σκιὰν νυκτερινήν·
Μόνη εὐσπλαγχχνος τῶν τάφων ἡ σιγὴ μὲ γοητεύει,
Καὶ τῶν τάφων τρέχω μόνος τὴν ὁδὸν τὴν σκο-
τεινὴν.

Σὺς εὐγνωμονῶ, κοιλάδες, δάση, φάραγγες, λει-
μῶνες!

Σεῖς μ' ἐδείξατε, σεῖς πρῶτον τὴν λατρίαν τῆς
χαρᾶς

Κ' εἰς τὰ τρέμοντά σας φύλλα τῆς πρωΐας μου στα-
γόνες

Παίζουσ' ἔτι μὲ ἀκτίνας τῆς αὐγῆς μου ἀργυρᾶς!

Αἰ ἡχώ σας τοὺς παιᾶνας τῆς θρηνώδους μου βαρ-
βίτου

Περιέθλαψαν φυγάδας ἀνθρωπίνων σπαραγμῶν·
Κ' εἰς τὴν ἔρημον τικιάν σας αὐρ' ἀνέμου ἐρημίτου
Μ' ἀπεκάλυψε τῆς Μούτης τὸν ἐρωτικὸν λυγμόν.

ὦ! ἂν τὰ πρωτότυπά σας ἐκεῖ ἄνω ἀπαντήσω,
Θὰ ἰδῶ μὲ βλέμμα πόθου τὴν ἐπίγειον ζωὴν.

Κί ὡς αἰχμάλωτος τῶν πρώτων ἀναμνήσεων ὀπίσω,
Τοὺς δεσμούς μου θὰ βαπτίτω εἰς δακρύων μου
ρόσιν!

Ὅταν ἔαρ μειδιάσῃ ἂν τὰ ῥόδα σας· τὰ πρῶτα
Χαιρετήσῃ ἄγγελός τις φοιτητὴς τῶν οὐρανῶν,
Ψιθυρίσατε, ὦ φύλλα, εἰς τὰ ἐκθαμβά του ὦτα·
ὦ ἡ αὐρὰ τῆς ἐσπέρας, ἐτελεύτησε θρηνῶν ν....

ΜΥΡΩΝ.

Ἀνὸς

Εἰς ὑ

Ψυχὴ πο

Τὸν ἀπ

Κ' ἐγώ, παρ

Σκια δρε

Πνοὴ ἀγγέλου συ

Τὸ ῥόδον ἄνθος

Κοσμεῖ τὴν τρέμου

Πλὴν στέφει κ

Τερπνὴ ὡς ἄνθος, πρ

Ποθοῦν τὰ ῥόδα κ

Ἦτον ἐσπέρα· εἰς λευκὴν

Ἐν ἄστρον, ὡς μειδία

Τῆς ἀηδόνος ἡ μολπὴ ἀπέτ

Καὶ ὡς παρθένου στεναγμὸς

Αὐτὸ τὸ ἄστρον, ἡ μολπὴ, τοῦ

Τὸ μαγεῖόν σου ὄνομα σκιαγραφο

ὦ, θάλλε κόρ' εἰς τὴν ζωὴν... ὦ, σβύνοι

Ἐὰν ἡ μνήμη ὠχρίξ τῶν πάλαι ἡμερῶν

Πλὴν ἴσω· μ' ἐμειδιάσε καὶ μαγικὴ μορφή

Κ' ἡ πικροδάφνη τὸ δειλὸν ἡσπάσθη μέτωπό

Ἀντάρτης ἤδη τῆς ζωῆς καὶ φάσμα τοῦ δρυμῶ

Εἰς τῆς ψυχῆς μου τὸν βυθὸν ἀντανεκλῶμαι μόν

Ἐὰν μὲ τὸ μονόζυλον κατέβης τῆς ζωῆς σου

Πρὸς παραλίας ἀνθηρᾶς Σὺ μόνη κωπηλάτις,

Τοῦ κόσμου τὸ μειδίαμα τὸ πλάνον ἀπαρνήσου,

Καὶ θὰ διέλθῃς τὴν ζωὴν χωρὶς τὰ κύματά της.

Ἦ ἂν τὸ δάκρυ σου ποτὲ μυστηριώδες τρέχῃ,

Μὲ πίστιν κλαίῃ· ὁ Θεὸς εἰς δάκρυα προσέχει.

Θεότης εὐεργετικὴ, μᾶς καί· ἡ δυστυχία,

Καὶ ῥέουν φωτεινότεροι τοῦ Βύρωνος οἱ στίχοι.

Πυθεῖς τὴν δάφνην; ὡς αὐτὸς καὶ πάσχε καὶ μειδία,

Καὶ μάρτυς ἐπὶ τοῦ στυροῦ, προσεύχου — πλὴν

δυστύχει.

Ἐὰν τοῦ Τάσσου τὰς πληγὰς ξενίξῃ πέτρα μία,

Ἦ μνήμη λάμπει, καὶ θιγνεῖ φρουρὸς — ἡ Δυστυχία.

Γ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ.

ΩΔΕ Β'.

ὦ θυγατέρες πόθων, ἐλπίδες,

Αἵτινες πάντοτε μᾶς πλανᾶτε,

Καὶ τῆς φρονήσεως ἀποστάται,

Γίνεσθε πόνων ρυχνὰ παγίδες!...

Μίαν ἡμέραν πόσον ροῦ εἴσθε

Φίλοι, ἐράσμιμοι καὶ γλυκεῖται,